

—
Верховний
Суд

ОГЛЯД РІШЕНЬ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ

За період з 16.09.2019 по 20.09.2019

2019/32

Дата прийняття:	17/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	17/12/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно пункту 2 статті 44 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (Конвенція).
Назва:	CASE OF AKDAĞ v. TURKEY (Application no. 75460/10)
Зміст:	<p>Подаючи заяву до ЄСПЛ, заявниця у цій справі відбувала покарання за вироком суду, яким її було визнано винною в участі у незаконній організації – «Робітничій партії Курдистану» (РПК).</p> <p>13 листопада 2003 року заявницю було затримано неподалік її будинку; при собі вона мала підроблені документи про особу. Було проведено обшук її будинку та вилучено деякі речі.</p> <p>Перший медичний огляд заявниці було проведено о 22 годині 45 хвилин цього ж дня, жодних ознак насилля та ушкоджень на її тілі виявлено не було, крім того, заявниця повідомила лікарям, що працівники поліції не застосовували до неї насильство.</p> <p>Пізніше заявницю було доставлено до Управління служби безпеки в м. Стамбул. 14 листопада 2003 року працівники поліції допитали її без присутності захисника. Свідчення заявниці були внесені до попередньо надрукованого бланку протоколу, перша сторінка якого містила її зізнання у членстві в РПК; на цій сторінці також було надруковано, що допитувану особу повідомлено про право зберігати мовчання та обрати собі захисника. З форми вбачалося, що заявниця відмовилася від адвоката, оскільки перша сторінка протоколу містила надруковану фразу «Адвоката не потребує» та галочку навпроти.</p> <p>Більше того, згідно з протоколом, загальний обсяг якого становив 9 сторінок, заявниця стверджувала, що вона не виявляє бажання мати захисника або скористатися правом зберігати мовчання; вона докладно розповіла про свою участь та навчання у РПК, а також про те, як вона познайомилася зі співобвинуваченими. Кожна сторінка протоколу була підписана заявницею.</p> <p>16 листопада 2003 року було допитано співобвинуваченого І. А.; примітно, що допит проводився одним із тих працівників поліції, які проводили і допит заявниці. Відповідно до протоколу, який був такого ж формату, як і протокол заявниці, І. А. виявив бажання мати захисника. Відповідно, І. А. скористався своїм правом на захист та правом зберігати мовчання.</p> <p>17 листопада 2003 року приблизно о 22 годині 30 хвилин, після завершення строку затримання заявниці, її знову оглянув лікар. Відповідно до записів, зроблених лікарем, вона розповіла,</p>

	<p>що працівники поліції вдарили її головою об стіну; заявила про погрози вбивства та зґвалтування з боку правоохоронців і про нанесені їй ними тілесні ушкодження.</p> <p>Лікар засвідчив відсутність у заявниці тілесних ушкоджень, проте вказав на наявність у неї болю в спині та нозі.</p> <p>Цього ж дня заявницю допитав прокурор у присутності захисника. Під час допиту вона заперечувала свої зізнавальні свідчення, надані в поліції, оскільки, за її словами, вони були отримані під тиском та в результаті застосування до неї насильства. Заявниця також скаржилася на жорстоке поводження з боку працівників поліції. Захисник заперечив будь-яке відношення підзахисної до діяльності РПК. Цього ж дня слідчий суддя обрав запобіжний захід щодо заявниці у вигляді тримання під вартою, хоча вона знову заперечувала свої свідчення, надані раніше.</p> <p>17 березня 2004 року на першому судовому засіданні заявниця знову заперечила свої зізнавальні свідчення, оскільки вони були надані під тиском і через насильство та погрози з боку працівників поліції. Надалі справа заявниці була об'єднана з іншими кримінальними провадженнями за обвинуваченням інших осіб в участі в РПК та умисному вбивстві особи.</p> <p>13 лютого 2009 року суд першої інстанції визнав заявницю винною за пред'явленим обвинуваченням, взявши до уваги її свідчення, надані поліції, та призначив покарання у виді шести років та трьох місяців позбавлення волі.</p> <p>27 квітня 2010 року суд касаційної інстанції залишив вирок суду без змін.</p> <p>У своїй скарзі до ЄСПЛ заявниця скаржилася, що судові провадження стосовно неї не було справедливим, оскільки вона не мала доступу до адвоката під час затримання поліцією; окрім іншого, вона стверджувала, що її засудження ґрунтувалося на зізнаннях, які були надані під тиском і за відсутності захисника.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення пункту 1 та підпункту с) пункту 3 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>17/09/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>17/09/2019 (Комітет)</p>

<p>Назва:</p>	<p>CASE OF IOVCEV AND OTHERS v. THE REPUBLIC OF MOLDOVA AND RUSSIA (Application no. 40942/14)</p>
<p>Зміст:</p>	<p>Заявниками є 18 громадян Молдови: 10 працівників чотирьох румуно/молдовомовних шкіл на території, яка перебуває під контролем самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки», п'ятеро учнів та троє їхніх батьків. У цих школах використовувалася латинська абетка і відповідні навчальні програми, затверджені Міністерством освіти Молдови. Статтю 12 Конституції самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки» було передбачено, що офіційними мовами самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки» є молдовська, російська та українська.</p> <p>За статтю 6 Закону «Про мови» самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки» встановлено, що молдовська мова має бути прописана кирилицею, а використання латинської абетки може бути визнано правопорушенням.</p> <p>Заявники стверджували, що на них здійснювався тиск з боку органів влади самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки» в рамках кампанії з переслідування та залякування шкіл у 2013–2014 роках.</p> <p>Зокрема, заявники (працівники однієї із шкіл) скаржилися на податкові та медичні перевірки; стягнення зборів; збільшення сум орендної плати; блокування банківських рахунків, що утруднювало виплату заробітної плати вчителям шкіл; проблеми з постачанням електричної енергії, газу; троє заявників стверджували про їх арешти та митні огляди, коли вони намагались провезти грошові кошти до самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки», які були призначені для виплати заробітної плати іншим працівникам школи, та про конфіскацію їхнього майна.</p> <p>Двоє школярів вказували, що їх огляд та перевірка особи тривали від 10 хвилин до двох годин щоденно, оскільки вони їхали автобусом до школи, переміщеної на підконтрольну Республіці Молдова територію після того, як шкільні приміщення були взяті під контроль поліцією самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки».</p> <p>У своїх скаргах до ЄСПЛ восьмеро заявників (п'ятеро школярів та троє їхніх батьків) скаржилися на заходи, які були до них застосовані через те, що вони прийняли рішення про продовження навчання румунською та молдовською мовами.</p> <p>Окрім іншого, десять заявників (працівники шкіл) скаржилися на</p>

	<p>переслідування у зв'язку з вибором використовувати румунську та молдовську мови, і на те, що їхнє право на культурну самовизначеність було порушено.</p> <p>Посилаючись на положення пункту 1 статті 5 Конвенції, троє заявників (працівники шкіл) скаржилися на незаконне позбавлення їх свободи; посилаючись на положення статті 8 Конвенції, ці заявники скаржилися на обшуки та конфіскацію їх майна.</p>
<p>Констатоване порушення (стаття):</p>	<p>Порушення статті 2 Першого протоколу до Конвенції (право на освіту) Російською Федерацією щодо восьми заявників (п'ятеро школярів та троє батьків школярів).</p> <p>Порушення пункту 1 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) Російською Федерацією щодо трьох заявників – працівників однієї зі шкіл.</p> <p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя) Російською Федерацією щодо десяти заявників – працівників шкіл у зв'язку із їх переслідуванням органами влади самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки».</p> <p>Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя) Російською Федерацією щодо обшуку трьох заявників – працівників шкіл та конфіскації їхнього майна органами влади самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки».</p> <p>Відсутність порушення статті 2 Першого протоколу до Конвенції Республікою Молдова щодо восьми заявників (п'ятеро школярів та троє батьків школярів).</p> <p>Відсутність порушення статті 8 Конвенції Республікою Молдова щодо десяти заявників – працівників шкіл у зв'язку з їх переслідуваннями органами влади самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки».</p> <p>Відсутність порушення пункту 1 статті 5 Конвенції Республікою Молдова щодо трьох заявників – працівників однієї зі шкіл.</p> <p>Відсутність порушення статті 8 Конвенції Республікою Молдова щодо обшуку трьох заявників – працівників шкіл та конфіскації їхнього майна органами влади самопроголошеної «Придністровської Молдавської Республіки».</p>
<p>Дата прийняття:</p>	<p>17/09/2019</p>
<p>Дата набуття статусу остаточного:</p>	<p>17/12/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.</p>
<p>Назва:</p>	<p><u>CASE OF AVŞAR AND TEKİN v. TURKEY</u></p>

	(Application nos. 19302/09, 49089/12)
Зміст:	<p>Заявники, громадяни Туреччини, після того, як їм були призначені покарання у виді довічного позбавлення волі у зв'язку із вчиненням терористичних злочинів та спроб територіального сепаратизму відповідно, просили перевести їх до інших установ відбування покарання, розташованих ближче до місця проживання їхніх родин.</p> <p>На час подачі заяви до ЄСПЛ перший заявник – А., перебував в тюрмі типу «F» в м. Кириккале, тоді як його родина проживала в м. Діярбакир. Мати першого заявника не могла подорожувати через хворобу Паркінсона. В червні 2008 року захисник А. подав заяву до Генерального директорату тюрем в м. Анкара про переведення його підзахисного до тюрми в м. Діярбакир. А. двічі звертався з аналогічними заявами до Генерального директорату тюрем при Міністерстві юстиції з тією ж метою. Однак, заяви А. були відхилені Міністерством юстиції. В грудні 2008 року А. оскаржив відмову Директорату у переведенні його в іншу тюрму до судді, відповідального за вирішення питань під час виконання вироків. Суддя відхилив його клопотання, посилаючись на відсутність у нього юрисдикції у прийнятті рішення з цього питання. Апеляційна скарга А. на попереднє рішення суду була відхилена апеляційним судом, проте суд вирішив направити запит до Міністерства юстиції.</p> <p>25 травня 2018 року А. було переведено до тюрми типу «Т» в м. Діярбакир.</p> <p>На час подачі другим заявником – Т. заяви до ЄСПЛ, останній відбував покарання в тюрмі типу «F» в м. Кириккале, в той час як його родина проживала в селищі поблизу м. Сіірт. В листопаді 2011 року Т. звернувся до Міністерства юстиції з проханням про своє переведення до тюрми, яка розташована ближче до його родини. Міністерство юстиції відмовило у задоволенні його прохання у зв'язку із тим, що тюрми, до яких Т. просив його перевести, були переповнені.</p> <p>Т. звернувся до судді, відповідального за вирішення питань під час виконання вироків, зі скаргою на відмову у переведенні. У квітні 2012 року суд встановив, що відмова Міністерства була законною. Т. подав апеляцію на це рішення суду, проте вона була відхилена.</p> <p>22 серпня 2016 року Т. повідомив Секретаріат ЄСПЛ про те, що його було переведено до установи виконання покарань, яка розташована на відстані 1500 км від м. Сіірт.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата	19/09/2019

прийняття:	
Дата набуття статусу остаточного:	19/12/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF AKIF HASANOV v. AZERBAIJAN (Application no. 7268/10)
Зміст:	<p>У невстановлену дату листопада 2007 року поліція пред'явила обвинувачення заявникові у вчиненні дрібного хуліганства у зв'язку із образою на вулиці Н. Х. та Е. Н. – брата заявника та сусіда.</p> <p>20 листопада 2007 року суд першої інстанції визнав заявника винним за пред'явленим обвинуваченням та призначив покарання у вигляді адміністративного арешту строком на п'ять діб. За національним законодавством рішення суду набрало законної сили, і заявника було ув'язнено.</p> <p>26 листопада 2007 року, після відбуття покарання, заявник оскаржив рішення суду першої інстанції, стверджуючи, що на момент вчинення правопорушення він перебував у лікарні, і що суд першої інстанції обґрунтовував свої доводи лише свідченнями одного з потерпілих, та не прийняв до уваги обставину наявності ступеню інвалідності у заявника, що виключало відбуття ним покарання у виді адміністративного арешту. До апеляційної скарги заявник додав довідку медичної установи, яка підтверджувала його перебування в ній з 31 жовтня по 20 листопада 2007 року.</p> <p>12 грудня 2007 року Апеляційний суд Баку відхилив апеляцію заявника. Як убачається з матеріалів справи, 10 листопада 2008 року, 7 та 13 січня 2009 року заявник направляв листи до районного суду, Апеляційного суду Баку та Верховного Суду, в яких скаржився на обставини свого затримання поліцією та арешту. В цих листах заявник не скаржився на розгляд судом апеляційної інстанції своєї скарги або ненадання йому копії цього рішення.</p> <p>У невстановлену дату 2009 року заявник звернувся із заявою про видачу судового рішення до суду апеляційної інстанції; 24 серпня 2009 року Секретаріат Апеляційного суду Баку надав заявникові копію рішення від 12 грудня 2007 року.</p> <p>За твердженнями Уряду, відповідні матеріали справи були знищені у зв'язку із закінченням терміну їх зберігання, врегульованого нормами щодо архіву.</p> <p>8 серпня 2014 року адвокат заявника А. був затриманий за підозрою в ухиленні від сплати податків, незаконному підприємстві та зловживанні владним становищем. Під час обшуку адвокатського офісу органами влади були вилучені документи та матеріали, включно з матеріалами справ щодо заяв, поданих до ЄСПЛ, які належали А.</p>

	<p>як представнику скаржників в ЄСПЛ. 25 жовтня 2014 року деякі з вилучених документів були повернуті адвокату пана А. – пану Д. 28 серпня 2014 року А. поінформував ЄСПЛ про вилучення матеріалів справ, стверджуючи, що такі дії є порушенням статті 34 Конвенції щодо всіх скарг, поданих А. до ЄСПЛ. У вересні 2014 року А. повторив свої скарги до ЄСПЛ.</p>
Констатоване порушення (стаття):	Невиконання державою-відповідачем своїх зобов'язань за статтею 34 Конвенції (право на подачу індивідуальної заяви до Суду).
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF ŠPOLJARIĆ v. SERBIA</u> (Application no. 36709/12)
Зміст:	Заявник скаржився на невиконання рішень національних судів стосовно державної компанії соціального спрямування, які були постановлені на його користь.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF MARTINOVIĆ v. SERBIA</u> (Application no. 14074/15)
Зміст:	Заявник скаржився на надмірну тривалість судового провадження у його цивільній справі.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата	19/09/2019

Огляд рішень Європейського суду з прав людини

прийняття:	
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF MOLNÁR AND OTHERS v. HUNGARY <i>(Application nos. 29541/15 and 2 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники скаржились на надмірну тривалість досудового тримання їх під вартою за пунктами 3, 4 статті 5 Конвенції.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 3 статті 5 Конвенції (право на свободу та особисту недоторканність) у зв'язку із надмірною тривалістю досудового тримання заявників під вартою. Порушення пункту 4 статті 5 Конвенції щодо заяв № <u>9742/16</u> , № <u>58342/16</u> , у зв'язку із недоліками процедури перевірки законності тримання під вартою – при його продовженні, оскільки заявники не завжди могли мати доступ до відповідних матеріалів справи, а обґрунтування суду були недостатньо індивідуалізовані.
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF RODIĆ AND SVIRČEV v. SERBIA <i>(Application no. 17148/16)</i>
Зміст:	Заявники скаржились на надмірну тривалість судових проваджень у їхніх цивільних справах.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF ŽIVANOVIĆ AND OTHERS v. SERBIA <i>(Applications nos. 29171/16 and 8 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники скаржились на надмірну тривалість судових проваджень у їхніх цивільних справах.
Констатоване	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).

порушення (стаття):	
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	CASE OF OKILJ AND OTHERS v. SERBIA <i>(Applications nos. 31901/16 and 5 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники скаржились на надмірну тривалість судових проваджень у їхніх цивільних справах.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/12/2019 (Палата) Набуття статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції.
Назва:	CASE OF ANDERSENA v. LATVIA <i>(Application no. 79441/17)</i>
Зміст:	Справа стосувалась наказів латвійських судів, постановлених відповідно до Конвенції про цивільно-правові аспекти міжнародного викрадення дітей, про повернення дочки заявниці до Норвегії, де проживав її батько. Заявниця, яка є громадянкою Латвії, у 2013 році уклала шлюб з громадянином Норвегії, і цього ж року у подружжя народилась донька. Подружжя разом з донькою проживало в Норвегії, проте згодом стосунки заявниці з чоловіком погіршились, і він залишив будинок родини у 2017 році. У липні 2017 року заявниця повернулася до Латвії разом із донькою. Її чоловік розпочав цивільне провадження з метою повернення доньки до Норвегії на підставі положень Конвенції про цивільно-правові аспекти міжнародного викрадення дітей; 8 вересня 2017 року суд першої інстанції прийняв рішення на користь чоловіка заявниці. Суд керувався тим, що Норвегія була постійним місцем проживання дитини, батьки мають спільну опіку над донькою; окрім цього, заявниця привезла доньку до Латвії без згоди іншого з подружжя. Суд першої інстанції також відхилив твердження заявниці про фізичне

наси́льство з боку її чоловіка до неї та доньки, оскільки, по-перше, докази наявності факту насильства були суперечливі: хоча деякі з доказів вказували на психологічне або, можливо, фізичне насильство з боку її чоловіка, інші докази вказували на відсутність таких фактів. Більше того, матеріали справи не містили інформації, що заявниця зверталась до правоохоронних органів Норвегії або органів захисту дітей задля вирішення проблеми насильства в сім'ї або що заявниця використовувала будь-які засоби цивільного або кримінального правового захисту задля захисту від насильства.

На думку суду, матеріали справи свідчили про те, що заявниця, навпаки, ухилилася від використання механізмів вирішення проблем у сім'ї.

22 вересня 2017 року заявниця відкликала свої довіреності, видані адвокатам, які представляли її інтереси в суді першої інстанції. Немає підтверджень того, що національні суди були проінформовані про цей факт.

25 вересня 2017 року заявниця подала скаргу на рішення суду від 8 вересня 2017 року.

6 жовтня 2017 року суд апеляційної інстанції поінформував заявницю про те, що розгляд її скарги відбудеться у письмовому провадженні без виклику сторін.

13 жовтня 2017 року заявниця подала клопотання про розгляд справи з викликом сторін, оскільки в суді першої інстанції вона не мала змоги надати свої пояснення та зауваження.

3, 12 та 23 жовтня 2017 року заявниця подала до суду апеляційної інстанції додаткові пояснення до первинної скарги. Останні пояснення заявниці апеляційний суд отримав 23 жовтня 2017 року, після постановлення ним рішення.

17 жовтня 2017 року чоловік заявниці подав письмові пояснення; 22 жовтня 2017 року чоловік заявниці надав додаткові пояснення на доводи заявниці від 12 жовтня 2017 року. Останні пояснення чоловіка заявниці апеляційний суд отримав також 23 жовтня 2017 року, після постановлення ним рішення.

Скарга заявниці та її додаткові пояснення, так само як і письмові пояснення її чоловіка були завантажені до судової електронної системи. Сама заявниця не мала доступу до цієї системи, і вона не була особисто проінформована щодо пояснень, наданих її чоловіком. Уряд стверджував, що повідомлення про завантажені матеріали щодо справи заявниці були направлені одному з адвокатів заявниці, який представляв її інтереси під час провадження в суді першої інстанції.

23 жовтня 2017 року суд апеляційної інстанції постановив рішення, яким відхилив скаргу заявниці та залишив у силі рішення суду першої

	інстанції.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 6 Конвенції (право на справедливий суд) щодо права на змагальність та рівність сторін. Відсутність порушення статті 6 Конвенції щодо іншої частини скарги заявниці за цією статтею. Відсутність порушення статті 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF KILCHES v. AUSTRIA</u> (Application no. 79457/17)
Зміст:	Заявник скаржився на надмірну тривалість судового провадження у його цивільній справі.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF GRYNENKO AND PORTORENKO v. UKRAINE</u> (Applications nos. 16003/18 and 31764/18)
Зміст:	Заявники скаржились на надмірну тривалість судових проваджень у їхніх цивільних справах та відсутності ефективного засобу правового захисту у цьому відношенні.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF VOGLREITER v. AUSTRIA</u>

	<i>(Application no. 21155/18)</i>
Зміст:	Заявник скаржився, що тривалість кримінального провадження щодо нього була несумісною з вимогою судового розгляду протягом «розумного строку».
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд).
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF UGARAK AND OTHERS v. BOSNIA AND HERZEGOVINA</u> <i>(Applications nos. 25941/18 and 5 others – see appended list)</i>
Зміст:	Заявники скаржились на невиконання або затримку виконання рішень національних судів, постановлених на їхню користь.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції (право на мирне володіння майном).
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF LYSENKO v. UKRAINE</u> <i>(Application no. 38092/18)</i>
Зміст:	Заявник скаржився на неналежні умови перебування під вартою та відсутність ефективного засобу правового захисту в цьому відношенні.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 3 Конвенції (заборона катування). Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).
Дата прийняття:	19/09/2019
Дата набуття статусу остаточного:	19/09/2019 (Комітет)
Назва:	<u>CASE OF KÁLOVICS v. HUNGARY</u>

	<i>(Application no. 46030/18)</i>
Зміст:	Заявник скаржився на надмірну тривалість судового провадження у його цивільній справі та відсутність ефективного засобу правового захисту у цьому відношенні.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (право на справедливий суд). Порушення статті 13 Конвенції (право на ефективний засіб правового захисту).

Огляд рішень Європейського суду з прав людини. Рішення за період з 16.09.2019 по 20.09.2019 / Відпов. за вип.: О. Ю. Тарасенко, Д. П. Мордас, Р. Ш. Бабанли. – Київ, 2019. – Вип. 32. – 14 стор.

Застереження:

1. Огляд окремих судових рішень, зокрема й їх переклад, здійснюється працівниками департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду з використанням матеріалів, розміщених на веб-сайтах Європейського суду з прав людини:

<https://www.echr.coe.int/Pages/home.aspx?p=home>,

<https://hudoc.echr.coe.int>.

2. Огляд рішень здійснюється з метою ознайомлення з їх коротким змістом. Для повного розуміння суті висловленої в судовому рішенні правової позиції необхідно ознайомитися з його повним текстом, розміщеним на веб-ресурсах Європейського суду з прав людини.

3. Інформація має суто допоміжний та довідковий характер та не має на меті висвітлити суть усієї проблематики, яка вирішується відповідними судовими рішеннями.

Стежте за нами онлайн

 fb.com/supremecourt.ua

 t.me/supremecourtua